

*A mají-li se naše ruce dotknout v novém snu,
pak budou věží sahající až k oblakům.*

*Úryvek z básně Prorok
od Chalíla Džibrána*

Prolog

Je půlnoc, světlo jako ve dne.
Na oceán shlíží měsíc v úplňku a v jeho svitu tvoří zvlněné moře krásný lem rozeklaným skalám a kamenitým břehům malého ostrůvku. Po vodě se k němu žene vůz a obkrouží ho. Vůz je celý ze zlata, po stranách vykládaný drahokamy, a tažený delfíny, kterým se od hlavy a dál po celém hřbetě třpytí ozdobná řada perel a diamantů.

Ve voze sedí král všech moří, Neptun. S lesklou zlatou korunou na bílých vlasech, řetězem z blyštivých drahokamů kolem krku a trojzubcem v ruce působí impozantněji než kdy dřív. Obhlíží ostrov a oči mu

zeleně planou v záři měsíce. Čeká na svou nevěstu. Měla by vyjít z hradu na vrcholku skal, napůl ukrytého v mlze. Jen tmavá okna odráží světlo jasné noční oblohy.

Hlasem, který burácí jako hrom, poroučí: „Ještě jednou dokola!“ Zvuk jeho slov rozvlíne moře a vlny se hrnou od vozu ke břehu. Delfíni táhnou vůz znovu kolem ostrova.

A náhle je tu. S úsměvem kráčí k moři, podívá se Neptunovi do očí a zaklesnou se tak pevně pohledy, až se prostor mezi nimi téměř zhmotní do mostu, který jako by se vyklenul mezi jejich dvěma světy.

Žena vstoupí na samý kraj moře, nad hlavou jí jako koruna z peří krouží malé hejno fregatek. Natáhne ruku a zakloní hlavu, aby se na ně usmála. V tom okamžiku se jeden ze vznešených ptáků oddělí z kruhu a slétne jí k natažené dlani. Vypadá to, jako když nad ní ve vzduchu stojí. Vzápětí pustí něco z pařátů. Prsten s diamantem. Jakmile žena sevře prsten v ruce, fregatka se vrátí k ostatním, na nebi se zavlní veliký had a hejno odletí pryč do noci.

„Dávám ti tento diamant ve jménu své lásky, velké jako sama Země a pevné jako skála, na které stojím.“ Žena se naklonila k vozu, odhrnula si lesklé černé vlasy dozadu a navlékla Neptunovi prsten.

Na pootočení trojzubce vyplul jeden z delfínů z řady. Sklonil hlavu v malé úkloně a přitom se ukázal jiný prsten, který měl posazený přesně uprostřed čela. Neptun ho vzal, položil na dlaň a tiše promluvil: „A s touto perlou ti nabízím svůj svět, oceán, věčný a nezměrný tak jako má láska k tobě.“ I on jí navlékl prsten. „Je to magická chvíle. Úplněk o půlnoci při jarní rovnodennosti. Stejná konstelace nastane znovu až za pět set roků. Je skoro tak vzácná jako naše láska.“

Stála u jeho vozu na kraji moře v bílých šatech se zmáčeným lemem, pohlédla vzhůru a usmála se na něj.

Pokračoval s pozvednutým trojzubcem: „Tyto prsteny nemůže nosit nikdo jiný než zamilovaný pár, v němž jeden patří zemi a druhý oceánu, nebo jejich dítě. Takovým lidem je nikdo nemůže stáhnout z prstu.“

„Dokonce se jich nikdo nesmí ani dotknout,“ dodala žena s úsměvem.

Neptun se zasmál. „Nikdo se jich nesmí ani dotknout,“ souhlasil. Potom k ní pozvedl druhou ruku s otevřenou dlaní a vztyčenými prsty. Žena udělala totéž, jejich paže vytvořily oblouk, dlaně se spojily a prsteny dotkly. Na nebi nad nimi se stovky hvězd rozzářily barvami jako ohňostroj. „Když se takto prsteny dotknou,“ pokračoval, „zvrátí v opak zlo, nenávisť i hněv. Zavládne pouze láska.“

„Nic než láska,“ zopakovala.

Potom rozevřel doširoka náruč. „Právě teď si je den roven s nocí a od této chvíle také zem a moře. Dokud budeme nosit tyto prsteny jako symbol našeho man-

želství, bude mezi těmito dvěma světy vládnout klid a mír.“

Naposledy mávnul trojzubcem, pak podal ženě ruku a pomohl jí do vozu. Usadili se ruku v ruce, na jedné straně zavlály její dlouhé šaty, na druhé Neptunův rybí ocas vykládaný drahokamy.

Delfíni napjali opratě, vůz tiše sklouzl po vlnách a odvážel královský pár vstříc společnému manželskému životu.

První kapitola

„Emily! Vyskoč, ať sem nemusím chodit desetkrát.“
„Otevřela jsem jedno oko a uviděla mamku, jak mi odhrnuje závěs na okně. Za ním se na tmavomodré obloze houpal elipsovitý měsíc, už jenom srpek zbýval do úplňku. Poslední fáze, vytanulo mi automaticky. Měsíční cykly jsme se učili ve škole. „Vždyť je ještě noc,“ zakňourala jsem, zavrtala se zpátky do polštáře a přetáhla si deku přes hlavu.

„Je půl osmé,“ řekla na to máma a usadila se na okraji postele. Stáhla mi příkrývku a dala mi pusku na čelo. „No tak, kulíšku. Nestihneš to do školy!“ Zvedla se

a jen tak pro sebe polohlasně dodala: „Ne že bys o hodně přišla. Moc užitečného ses tu zatím nenaučila.“

Než jsem stihla cokoliv namítnout, odešla z pokoje.

Zůstala jsem ležet a s pohledem na strop si zhluboka povzdechla. Máma byla poslední dobou dost skleslá. Tento týden je to už potřetí, kdy si na něco stěžuje. Osobně tady nevidím nic, s čím by mohl být člověk nespokojený. Mamka, táta a já žijeme na krásném ukrytém ostrově. Bydlíme všichni společně na staré lodi z naleštěného dřeva, zabořené dnem do zlatého písku a zároveň napůl ponořené do průzračného moře, které celý ostrov obklopuje. V pohodě tu mohou žít mořští a suchozemští lidé pohromadě.

Uvědomuju si, že to poslední nemusí mít velký význam pro každého, ale hodí se to, když je váš táta mořský muž a vaše máma suchozemská žena. Já mám zkrátka půl od každého.

Oblékla jsem si plavky a sedla si na snídani k mámě. Jedla jsem cereálie z misky a musela jsem si ji přidržovat, protože stůl je trochu nakloněný, stejně jako všechno ostatní na naší lodi.

K poklopu vedle mého místa připlaval táta a vytáhl se nahoru, aby mi mohl dát pusku na tvář. „Dobré ráno, moje malá hvězdiče,“ pozdravil mě s úsměvem. „Umíš všechno na test z oceánografie?“

„Můžeš mě vyzkoušet!“

Podrbal se na hlavě. „Jaké velikosti dosahuje krab japonský?“

„Tři metry,“ hned jsem věděla.

„Výborně. Hm. Jakou barvu má klipka útesová?“

„Černostříbrnou. To je moc lehký!“

„Spíš bezvýznamný,“ zahuhlala máma na půl úst.

Co jí přeletělo přes nos?

Táta se na ni zamračil. „Už zase!“ vzdychl. „Copak ty nechceš, aby si naše dcera vedla ve škole dobře?“

„Omlouvám se,“ natáhla k němu smířlivě ruku. „Jenom...“

„Jenom co? O co ti jde? Je spokojená, pilně se učí a má dobré známky. Mám z ní radost a můžu na ni být pyšný!“ mrknul na mě. Já se na něj usmála.

Ze začátku jsme si s tátou moc nerozuměli. Sice jsme se přímo nehádali, když jsme se přistěhovali na Průsečík, ale nebylo to vždycky jednoduché. Často jsme nevěděli, o čem se máme bavit nebo kde začít, protože jsem předtím žila celý život bez něj.

Až do nedávna jsem vlastně vůbec nevěděla, že existuje. Ani o sobě jsem ještě před pár měsíci netušila, že se ze mě ve vodě stává mořská panna. Byla jsem z toho nejdřív vyděšená. Nechápala jsem, co se děje. Navíc se mi to poprvé stalo v bazénu, kde jsme měli plavání se školou. Pak jsem si na to ale zvykla a v noci jsem utíkala plavat do moře. Tak jsem se seznámila se svojí nejlepší kamarádkou Shonou. Je taky mořská panna. Skutečná, ne jen poloviční, prostě dokonalá mořská panna. Pomohla mi najít tátu. A nejlepší den v mém životě nastal,

když jsem proklouzla do vězení a poprvé se s ním setkala. Drželi ho tam na příkaz Neptuna.

Myslím, že jsem si postupně zvykla na všechno, i když to nebylo jen tak. Zažila jsem hrůzu s krakenem, ale nakonec se podařilo všechno vyřešit a poslední týdny byly prostě senzační. Kraken je nejhnusnější a nejděsivější mořská příšera na světě a já ho omylem probudila! Teď už si ale s tátou užíváme každý den plavání v moři, prozkoumáváme spolu zlaté písečné dno kolem Průsečíku, závodíme s pestrobarevnými rybami, kterých je tady všude plno, hrajeme si na honěnou mezi korály. Oficiálně říkám, že je to prostě ten NEJLEPŠÍ táta na světě.

„No právě,“ povzdychla si máma. „Ty na ni můžeš být pyšný. A máš na to plné právo. Ano, Emily dělá pokroky v...“ nedořekla a natáhla se pro učebnice, které jsem včera přinesla domů. Moc se mi líbily! Rozhodně byly úplně jiné než všechny, které jsem kdy měla. Jednak byly ze senzačních lesklých materiálů, nebo upletené z mořských řas a zdobené mušličkami a perlami. A předměty, na které jsme je měli, byly perfektní! Ještě nikdy nebyla škola tak zábavná.

„... *mořích a sirénách*,“ přečetla z jedné obálky. Vzala do ruky pár dalších. „Taky má *plavbu a sledování hvězd* nebo *moderní zaplétání vlasů pro mořské panny*. To tím myslím.“

„Ale proč?“ zeptal se přiškrčeně táta. „Proč by se neměla tyhle věci učit? Přirozeně to k ní patří a já nechápu, co ti na tom vadí. Co přesně se ti na tom nelíbí, Mary?“

V tu chvíli jsem pochopila, že je něco špatně. Mámě nikdy nikdo neříkal Mary, a táta už vůbec ne. Většinou byla pro všechny Mary P. Jmenuje se Mary Penelope a táta jí vždycky říkal Penny, nebo dokonce ‚moje milovaná Penny‘, když byli obzvlášť nasládle sentimentální. A to už pěkně dlouho nebyli, když o tom tak přemýšlím. A taky mi dochází, že má máma trochu pravdu. Teda, abyste mě špatně nepochopili. Všechny školní předměty, které teď máme, se mi hrozně líbí. Ale někdy asi postrádám ty dřívější, i když jenom trošičku. Nebo aspoň jeden. Moc ráda jsem psala příběhy, a dokonce i diktáty! Nejspíš proto, že jsem v tom byla dobrá.

„Co se mi nezdá?“ reagovala máma. „To, že ty jsi spokojený s tím, že se *tvá* dcera naučí tak maximálně, jak si hezky učesat vlasy nebo jak poznat kolik je hodin podle oblohy. Já bych byla radši, kdyby měla pořádné vzdělání.“

„Moje dcera, tvoje dcera? Vypadá to, jako bys mluvila o dvou rozdílných lidech,“ nasupil se táta. Viděla jsem poklopem, jak rozčileně kmitá rybím ocasem. Rozčeřil vodu tak, až vyšpláchla do kuchyně.

„Možná ano,“ odsekla máma, popadla utěrku a ohnula se, aby setřela mokrou podlahu. Zavadila o mě pohledem a rázem zněžněla. „Ale co to říkám, jistě že ne, Emily za to nemůže. A rozhodně je jenom jedna.“ Usmála se na mě a natáhla ke mně ruku. Okamžitě jsem ucukla, aby mě nemohla chytit, a zároveň jsem otočila hlavu tak, abych jí neviděla do obličeje. Ten její ublížený výraz bych nesnesla.